

Rolnummer 2675
Arrest nr. 50/2004 van 24 maart 2004

A R R E S T

In zake : het beroep tot vernietiging van artikel 8, 2°, van de wet van 4 september 2002 tot wijziging van de faillissementswet van 8 augustus 1997, het Gerechtelijk Wetboek en het Wetboek van vennootschappen, ingesteld door P. Cornil en anderen.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en A. Arts, en de rechters L. François, P. Martens, R. Henneuse, M. Bossuyt, E. De Groot, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman en E. Derycke, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van het beroep en rechtspleging*

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 21 maart 2003 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 24 maart 2003, is beroep tot vernietiging ingesteld van artikel 8, 2°, van de wet van 4 september 2002 tot wijziging van de faillissementswet van 8 augustus 1997, het Gerechtelijk Wetboek en het Wetboek van vennootschappen (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 21 september 2002, tweede uitgave) door P. Cornil, B. Dunesme, W. Dreessen, C. Van De Velde en P. Van De Velde-Malbranche, die keuze van woonplaats hebben gedaan te 1180 Brussel, Dieweg 274.

De Ministerraad heeft een memorie ingediend, de verzoekende partijen, behalve B. Dunesme, hebben een memorie van antwoord ingediend en de Ministerraad heeft ook een memorie van wederantwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 4 februari 2004 :

- zijn verschenen :

. Mr. A. Broder en Mr. M. Kaminski, advocaten bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partijen;

. Mr. O. Vanhulst, tevens *loco* Mr. P. Hofströssler, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Moerman en E. De Groot verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

Wat het belang van de verzoekende partijen betreft

A.1. Alle verzoekende partijen zijn advocaten die zijn ingeschreven op de lijst van de curatoren van de Rechtbank van Koophandel te Brussel. Zij beweren dat de bepalingen die zij aanvechten op discriminerende wijze afbreuk doen aan de uitoefening van hun activiteiten en aan hun rechten en plichten met betrekking tot het beroepsgeheim.

Ten gronde

A.2.1. De verzoekende partijen leiden een eerste middel af uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, wegens een discriminerende inbreuk op de vrije uitoefening van het beroep van advocaat, zoals die met name gewaarborgd is bij artikel 444 van het Gerechtelijk Wetboek.

Zij wijzen erop dat, vóór de goedkeuring van de bestreden bepaling, de tegenstrijdigheden van belangen die de advocaat ertoe kunnen dwingen een gerechtelijk mandaat te weigeren, gedefinieerd waren bij een reglement van de Nationale Orde van Advocaten. Er bestond eveneens een ander reglement met betrekking tot de deontologische regels die de advocaat met een gerechtelijk mandaat in acht moest nemen. De nieuwe definitie van het belangenconflict waarin de aangevochten bepalingen voorzien, zou volgens de verzoekers overdreven ruim zijn en zou hen ertoe dwingen te verzaken aan het grootste gedeelte van hun aanstellingen.

A.2.2.1. Volgende de Ministerraad zou dat middel onontvankelijk zijn omdat niet duidelijk zou worden aangegeven in welk opzicht de bestreden bepaling aanleiding zou geven tot een onverantwoord verschil in behandeling tussen categorieën van personen.

A.2.2.2. De verzoekende partijen antwoorden dat zij bezwaar maken tegen de aangevochten bepaling omdat die een verschil in behandeling zou invoeren tussen de advocaten-curatoren aan wie de wet een onverantwoorde inbreuk op de vrijheid van uitoefening van hun « gewone » beroep van advocaat zou opleggen, en de andere advocaten voor wie zulk een beperking niet geldt.

A.2.3. Subsidiair onderstreept de Ministerraad dat de verwijzing naar artikel 444 van het Gerechtelijk Wetboek in rechte faalt aangezien die bepaling de advocaten de vrije uitoefening van hun ambt waarborgt ter verdediging van het recht en van de waarheid. Bovendien zou de in het geding zijnde bepaling in een identieke behandeling voorzien voor alle curatoren en zou zij niet de uitoefening van het beroep van advocaat regelen, maar uitsluitend de aanpak van een belangenconflict bij de aangestelde curator, ongeacht of hij advocaat is of niet.

De Ministerraad voert verder nog aan dat, ook al zou het Hof beslissen dat er een verschil in behandeling bestaat tussen de advocaten-curatoren en de andere advocaten, het gelijkheidsbeginsel te dezen niet zou zijn geschonden. Het criterium waarvoor gekozen werd, in dit geval curator zijn die het beroep van advocaat uitoefent, ten opzichte van de andere advocaten (ongeacht of zij gerechtelijk mandataris zijn of niet), zou immers objectief en pertinent zijn. Bovendien zou het doel van de wetgever legitiem zijn aangezien de curator een uiterst belangrijke plaats inneemt bij het beheren van de vereffening van het faillissement.

De Ministerraad onderstreept dat het feit dat de curator, zijn vennoten of rechtstreekse medewerkers voor de schuldeisers prestaties hebben verricht tot achttien maanden vóór het faillissement, niet ambtshalve leidt tot zijn ontslag, maar dat het tot de bevoegdheid van de voorzitter van de rechtbank van koophandel behoort daarover te oordelen. De procedure zou op die manier geobjectiveerd worden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet zou blijken dat de wetgever op een evenwichtige wijze rekening heeft willen houden met de gecombineerde belangen van de curator, van de rechtbank van koophandel, van de gefailleerde en van de schuldeisers door te waarborgen dat het beheer van de boedel niet wordt beïnvloed door belangen die verschillen van die van de boedel.

A.2.4. De verzoekende partijen leggen de nadruk op het feit dat de concrete tenuitvoerlegging van de bestreden bepaling de advocaten die op de lijst van de curatoren zijn ingeschreven en die niet het risico willen lopen systematisch te worden vervangen, ertoe zal dwingen hun gewone activiteit van advocaat heel sterk af te bouwen door enkel nog cliënten te aanvaarden die wellicht geen schuldeiser, noch niet-bevoorrechte schuldeiser van eender welk faillissement kunnen zijn. Zij beweren eveneens dat de maatregel die zij aanvechten niet onontbeerlijk was om het doel van de wetgever te bereiken. De van kracht zijnde deontologische regels en de mogelijkheid, voor de curator die benadeeld zou zijn door een belangenconflict, om overeenkomstig artikel 32 van de wet de aanstelling te vragen van een curator *ad hoc*, waren ruim voldoende om het nagestreefde doel te verwezenlijken.

De verzoekers maken verder nog gewag van een verklaring van de Minister van Justitie, die zich verzet heeft tegen een dergelijke verruiming van het begrip « belangenconflict ».

A.3.1. De verzoekende partijen leiden een tweede middel af uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, wegens een discriminerende inbreuk op de vrijheid van vereniging, zoals die met name gewaarborgd is bij artikel 26 van de Grondwet en artikel 11 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, doordat het begrip « belangenconflict » verruimd wordt tot de gevallen waarin een vennoot van de curator of één van zijn rechtstreekse medewerkers, tot achttien maanden vóór het vonnis van faillietverklaring, enige prestatie heeft verricht voor de gefailleerde, de vennoten en zaakvoerders van de gefailleerde vennootschap, of voor een schuldeiser. De advocaten-curatoren zouden op die manier gedwongen worden te verzaken aan elke vereniging met confraters die in handelsrecht gespecialiseerd zijn.

A.3.2.1. De Ministerraad voert aan dat het tweede middel onontvankelijk is aangezien de verzoekers geen enkel argument zouden uitwerken dat een verschil in behandeling aantoonde tussen de curatoren, bij het uitoefenen van hun beroep van advocaat, en de andere advocaten maar eveneens de advocaten met een gerechtelijk mandaat.

A.3.2.2. De verzoekers betwisten het argument van de Ministerraad met betrekking tot de onontvankelijkheid van het tweede middel. Het gaat immers erom de situatie van de advocaten-curatoren te vergelijken met die van de advocaten die geen curator zijn.

A.3.3. De Ministerraad probeert vervolgens aan te tonen dat de bestreden bepaling in geen enkel opzicht aanleiding geeft tot een verschillende behandeling of, subsidiair, dat het verschil in behandeling dat bij de bestreden bepaling is ingevoerd, in overeenstemming is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Hij onderstreept dat alle curatoren aan de aangevochten bepaling onderworpen zijn, die niet voorziet in een verschillende behandeling van de advocaten ten opzichte van de bedrijfsrevisoren, of van de advocaten-curatoren op grond van hun activiteit als advocaat. De bestreden norm zou alleen belangenconflicten ten aanzien van de aangestelde curator regelen; zij zou echter niet betrekking hebben op het begrip « belangenconflict » op het vlak van deontologie van advocaten.

De Ministerraad wijst erop dat de maatregel pertinent is en het doel van de wetgever legitiem; hij voert verder nog aan dat dit doel niet zou kunnen worden bereikt indien niet zou moeten worden onderzocht of er een belangenconflict bestaat ten aanzien van de vennoten of rechtstreekse medewerkers van de curator.

A.3.4. In hun memorie van antwoord vestigen de verzoekers de aandacht op het feit dat de concrete uitvoering van de bestreden bepaling de advocaten die op de lijst van de curatoren zijn ingeschreven, ertoe zal dwingen niet te werken in associatieverband of in samenwerking met confraters die gespecialiseerd zijn in handelsrecht. De Minister van Justitie zou eveneens een verklaring in die zin hebben afgelegd.

A.4.1. In een derde middel voeren de verzoekende partijen aan dat artikel 8, 2°, vijfde lid, van de wet van 4 september 2002 op discriminerende wijze afbreuk doet aan de rechten en verplichtingen inzake beroepsgeheim van de advocaat, zoals dat met name gewaarborgd is bij artikel 458 van het Strafwetboek en artikel 2.3 van de Gedragscode voor advocaten van de Europese Gemeenschap en de nationale gedragsregels. De verklaringen met betrekking tot het bestaan van een belangenconflict moeten immers bij het faillissementsdossier worden gevoegd, dat toegankelijk is voor iedere belanghebbende. Volgens de verzoekers zou het beroepsgeheim echter de identiteit van de cliënten en het feit zelf van een raadpleging moeten dekken.

De discriminerende behandeling waarvan de verzoekers het slachtoffer zouden zijn, zou nog verergeren door artikel 9 van de in het geding zijnde wet, dat kwaadwillige of nieuwsgierige personen ertoe zou kunnen aanzetten de oorzaken van de wraking van de curator te gaan opsporen in het faillissementsdossier. Het arrest nr. 46/2000 van het Hof wordt ter ondersteuning van die stelling geciteerd.

A.4.2. De Ministerraad antwoordt dat de wetgever, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekers beweren, het beroepsgeheim van de advocaat kan opheffen. Hij onderstreept dat de verklaring van de curator beperkt is en alleen inlichtingen moet bevatten die de voorzitter van de rechtbank van koophandel in staat stellen te oordelen of die verklaring de uitvoering van zijn opdracht als curator verhindert. Bovendien is de verklaring beperkt in de tijd en, wat het onderwerp ervan betreft, tot hetgeen redelijkerwijs noodzakelijk is om, onder toezicht van de voorzitter van de rechtbank, te garanderen dat de boedel beheerd wordt boven elke onverantwoorde verdenking van partijdigheid van de curator.

A.4.3. In hun memorie van antwoord citeren de verzoekers een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens om de fundamentele aard te onderstrepen van het beroepsgeheim van de advocaat, dat de

identiteit van de cliënten en het feit zelf van een raadpleging dekt. De schending van het beroepsgeheim zou tijdens de parlementaire debatten voorafgaand aan de goedkeuring van de bestreden wet ter sprake zijn gebracht door de stafhouder als vertegenwoordiger van de *Ordre des barreaux francophones et germanophone*.

De verzoekers voeren eveneens aan dat de Ministerraad niet uitlegt in welk opzicht het op grond van een hogere waarde is dat de verklaringen van de curator over de identiteit van zijn cliënten en die van zijn vennoten of medewerkers op die manier toegankelijk moeten zijn, niet alleen voor de voorzitter van de rechtbank van koophandel, maar ook voor iedere belanghebbende.

- B -

Wat de ontvankelijkheid van de eerste twee middelen betreft

B.1.1. De Ministerraad beweert dat de eerste twee middelen van het verzoekschrift onontvankelijk zijn omdat niet wordt gepreciseerd in welk opzicht de bestreden wetsbepaling aanleiding zou geven tot een onverantwoord verschil in behandeling tussen categorieën van personen.

B.1.2. Om te voldoen aan de vereisten van artikel 6 van de bijzondere wet van 6 januari 1989, moeten de middelen van het verzoekschrift te kennen geven welke van de regels waarvan het Hof de naleving waarborgt, zouden geschonden zijn, alsook welke de bepalingen zijn die deze regels zouden schenden, en uiteenzetten in welk opzicht die regels door de bedoelde bepalingen zouden zijn geschonden.

Zowel uit het verzoekschrift als uit de memorie van antwoord die de verzoekende partijen hebben ingediend, blijkt dat zij de schending aanvoeren van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, eventueel in samenhang gelezen met andere wettelijke, grondwettelijke of verdragsbepalingen, doordat de bestreden bepaling aanleiding zou geven tot een discriminerend verschil in behandeling tussen, enerzijds, de advocaten die op de lijst van de curatoren zijn ingeschreven en, anderzijds, de andere advocaten aangezien de eerstgenoemden, in tegenstelling tot de tweede categorie, de vrije uitoefening van hun beroep en hun vrijheid van vereniging zouden zijn ontnomen.

B.1.3. De exceptie wordt verworpen.

Ten gronde

Wat het eerste middel betreft

B.2. De verzoekende partijen voeren een schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, door artikel 8, 2°, van de wet van 4 september 2002 « tot wijziging van de faillissementswet van 8 augustus 1997, het Gerechtelijk Wetboek en het Wetboek van vennootschappen », doordat het op discriminerende wijze inbreuk zou maken op de vrije uitoefening van het beroep van advocaat, gewaarborgd bij artikel 444 van het Gerechtelijke Wetboek.

B.3. Artikel 8, 2°, van de bestreden wet bepaalt :

« [De curatoren] bevestigen dat zij hun ambt aanvaarden door uiterlijk de eerste werkdag volgende op de aanstelling ter griffie het proces-verbaal van aanstelling te ondertekenen.

De curator meldt elke vorm van tegenstrijdigheid van belangen of schijn van partijdigheid aan de voorzitter van de rechtbank.

In ieder geval meldt de curator dat hij of één van zijn vennoten of rechtstreekse medewerkers, behalve in de hoedanigheid van curator, prestaties heeft verricht voor de gefailleerde of de bestuurders en zaakvoerders van de gefailleerde vennootschap, of voor een schuldeiser, tot achttien maanden vóór het vonnis van faillietverklaring.

De verklaringen van de curator worden bij het faillissementsdossier gevoegd.

De voorzitter oordeelt of de verklaring de uitvoering van zijn opdracht als curator verhindert.

De rechtbank kan de curator vervangen volgens de procedure bepaald in artikel 31 of, in voorkomend geval, in artikel 32. »

Artikel 444 van het Gerechtelijk Wetboek voorziet erin dat « de advocaten [...] vrij hun ambt [uitoefenen] ter verdediging van het recht en van de waarheid ».

B.4.1. De verzoekers, die allen advocaten zijn en die zijn ingeschreven op de lijst van de curatoren van de Rechtbank van Koophandel te Brussel, beklagen zich over het feit dat de bestreden bepaling, door het begrip « belangenconflict » ruim op te vatten, hen ertoe zou

dwingen, tenzij zij aan het grootste gedeelte van hun aanstellingen verzaken, hun gewone activiteit van advocaat heel sterk af te bouwen en zelfs stop te zetten.

B.4.2. Over de bestreden bepaling zijn talrijke parlementaire discussies gevoerd. De wetgever heeft eraan herinnerd hoe belangrijk het was om, in het kader van een faillissement, de onafhankelijkheid van de curator te waarborgen die allereerst de massa van de schuldeisers vertegenwoordigt en de belangen ervan verdedigt, onder meer met betrekking tot de aanspraken van de bevoorrechte schuldeisers : « Hij moet dan ook volledig onafhankelijk zijn ten aanzien van de bevoorrechte schuldeisers en moet een dergelijke opdracht weigeren ingeval hij prestaties heeft verricht voor een persoon wiens persoonlijke belangen verschillend kunnen zijn van die van de massa » (*Parl. St.*, Kamer, 2000-2001, DOC 50-1132/001, p. 5, en *Parl. St.*, Senaat, 2001-2002, nr. 2-877/8, p. 49). De wetgever achtte het noodzakelijk de onafhankelijkheid van de curatoren ook ten aanzien van de gewone schuldeisers te waarborgen (*Parl. St.*, Kamer, 2000-2001, DOC 50-1132/002, p. 8; *Parl. St.*, Kamer, 2000-2001, DOC 50-1132/013, pp. 33 en 35).

B.4.3. Met de maatregel die erin bestaat de curator te verplichten aan de voorzitter van de rechtbank van koophandel elke vorm van tegenstrijdigheid van belangen of schijn van partijdigheid te melden of elke prestatie die hij voor de gefailleerde, de bestuurders of zaakvoerders van de gefailleerde vennootschap of voor een schuldeiser zou hebben verricht tot achttien maanden vóór het vonnis van faillietverklaring, kan het doel dat de wetgever met de bestreden bepaling voor ogen had, worden bereikt.

Zulk een maatregel doet niet op onevenredige wijze afbreuk aan de vrije uitoefening, door de curatoren, van hun beroep van advocaat. In tegenstelling tot het oorspronkelijke wetsontwerp, dat de curator ertoe verplichtte zich automatisch te onthouden zodra er sprake kon zijn van een belangenconflict, werd de bepaling immers versoepeld om de belangen van de betrokkenen beter in aanmerking te nemen (*Parl. St.*, Senaat, 2001-2002, nr. 2-877/8, pp. 64-65). Zo werd beslist aan de voorzitter van de rechtbank van koophandel de bevoegdheid te verlenen om te oordelen of « de verklaring de uitvoering van zijn opdracht als curator verhindert ».

Zulk een systeem versterkt de waarborgen van onpartijdigheid die de gerechtelijk mandataris die ermee belast is het faillissement als een goed huisvader te beheren, moet bieden.

B.5. Met betrekking tot het feit dat de wetgever is opgetreden inzake belangenconflicten terwijl de voor de advocaten geldende deontologische regels daarvan reeds de grenzen hadden afgebakend, vermocht de wetgever het noodzakelijk te achten in te gaan tegen de steeds minder strikte toepassing van die deontologische regels (*Parl. St.*, Kamer, 2001-2002, DOC 50-1132/013, p. 35).

B.6. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

Wat het tweede middel betreft

B.7. De verzoekende partijen voeren de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 26 ervan en met artikel 11 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, doordat de bestreden bepaling op discriminerende wijze afbreuk zou doen aan de vrijheid van vereniging van de advocaten die zouden worden aangewezen om de functie van curator op zich te nemen.

B.8.1. Wat de vennoten of rechtstreekse medewerkers van de curator betreft, heeft de wetgever geoordeeld dat de onpartijdigheid van die laatste eveneens vragen kon oproepen wanneer prestaties werden verricht door personen die deel uitmaken van de organisatie waartoe hij behoort (*Parl. St.*, Kamer, 2000-2001, DOC 50-1132/001, p. 6).

B.8.2. De onpartijdigheid waarvan de curator blijk moet geven tegenover alle actoren van het faillissement, kan in het geding worden gebracht door zowel de handelingen die hij persoonlijk zou hebben volbracht als de handelingen die zijn rechtstreekse medewerkers zouden hebben kunnen stellen.

De noodzaak een absoluut vertrouwen te behouden in de persoon van de curator verantwoordt op voldoende wijze dat de wetgever het begrip « belangenconflict » uitbreidt tot de rechtstreekse medewerkers van de advocaat die in die functie optreedt.

B.8.3. Voor het overige, oordeelt de voorzitter van de rechtbank van koophandel of de verklaringen van de aangewezen curator betreffende zijn vennoten of rechtstreekse medewerkers, toelaten zijn geschiktheid om het curatorschap in alle onpartijdigheid uit te oefenen, in twijfel te trekken.

B.9. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

Wat het derde middel betreft

B.10. Volgens de verzoekers zou de bestreden bepaling de advocaat-curator ertoe dwingen het beroepsgeheim te schenden, niet alleen doordat zij hem ertoe verplicht de prestaties aan te geven die hijzelf of een van zijn vennoten zou hebben verricht ten voordele van de boedel of van een van de schuldeisers, maar eveneens doordat die verklaringen bij het faillissementsdossier worden gevoegd en bijgevolg toegankelijk zijn voor iedere belanghebbende.

B.11. De formaliteit met betrekking tot het toevoegen, aan het faillissementsdossier, van de verklaring van de curator met betrekking tot een belangenconflict, werd verantwoord vanuit de bekommernis iedere belanghebbende in staat te stellen om kennis te nemen van de inhoud ervan (*Parl. St.*, Kamer, 2000-2001, DOC 50-1132/001, p. 6).

B.12.1. De bekritiseerde maatregel is pertinent in het licht van het doel van de wetgever de absolute onpartijdigheid van de curator bij het beheer van het faillissement te waarborgen.

B.12.2. Het Hof moet nog onderzoeken of die maatregel evenredig is met het nagestreefde doel.

Wanneer de curator zijn functie uitoefent, treedt hij niet alleen op als wettelijk vertegenwoordiger van de gefailleerde, maar ook van de massa van de schuldeisers.

B.12.3. Ook al dient het beroepsgeheim, waarvan de schending overigens wordt bestraft door artikel 458 van het Strafwetboek, de regel te blijven wanneer de advocaat zijn opdracht uitoefent, toch moet die regel wijken wanneer dat noodzakelijk blijkt of wanneer die regel strijdig is met een hoger geachte waarde. Rekening houdend met de mogelijke sociaal- en vermogensrechtelijke gevolgen van een faillissement, kan worden verantwoord dat de curator, om zijn onpartijdigheid te waarborgen tegenover de actoren van het faillissement, aan de voorzitter van de rechtbank van koophandel de prestaties moet melden die hij of een van zijn vennoten of rechtstreekse medewerkers zou hebben verricht voor de gefailleerde of de bestuurders of zaakvoerders van de gefailleerde vennootschap, tot achttien maanden vóór het vonnis van faillietverklaring. Door die maatregel kan de voorzitter van de rechtbank immers met kennis van zaken oordelen of er bij de curator een belangenconflict bestaat dat de uitvoering van zijn opdracht verhindert.

B.12.4. De maatregel volgens welke de verklaringen van de curator bij het faillissementsdossier dienen te worden gevoegd, doet daarentegen op onevenredige wijze afbreuk aan het beroepsgeheim van de advocaat doordat hij tot gevolg heeft dat de identiteit van de cliënten van de curator of van zijn vennoten of rechtstreekse medewerkers, alsook de inhoud van de geleverde prestaties openbaar worden gemaakt, ook al zou dat volgens de Ministerraad beperkt zijn tot de inlichtingen op grond waarvan de voorzitter van de rechtbank van koophandel moet kunnen oordelen of de verklaring van de curator de uitvoering van zijn opdracht verhindert.

B.13. Het middel, voor zover het artikel 8, 2°, vierde lid, van de bestreden wet beoogt, is gegrond.

Om die redenen,

het Hof

- vernietigt artikel 8, 2°, vierde lid, van de wet van 4 september 2002 tot wijziging van de faillissementswet van 8 augustus 1997, het Gerechtelijk Wetboek en het Wetboek van vennootschappen;

- verwerpt het beroep voor het overige.

Aldus uitgesproken in het Frans, het Nederlands en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 24 maart 2004.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Melchior